

Corrupt

Corrupt

Aniek Wegter

·1·

Een streep zonlicht valt door een scheur in het gordijn op mijn gezicht. Onmiddellijk weet ik dat ik te laat ben...

Ik slinger mijn benen het bed uit. Michelle ligt nog heerlijk te slapen. Ik kleed me zo zacht mogelijk om, om haar niet wakker te maken. 'Michelle? Ben je wakker?' Vraag ik voorzichtig. Geen antwoord. Ze zal dus nog wel slapen.

Ik leg mijn spullen voor vandaag klaar. Na een tijdje klinkt het zacht: 'Pap?' Ik ga meteen weer naar haar toe. 'Ja lieverd?' Ik help haar overeind tegen de muur.

Ze is verlamd en kan niks zelf. Elke dag komt een vriend haar helpen. 'Matt zal zo wel voor de deur staan.' Zeg ik, terwijl ik haar aankleed. 'Vertel je me vanavond alles? Ik glimlach. 'Natuurlijk.'

Ik vertel haar elke avond wat er gebeurd is. Ze vindt het heerlijk om naar te luisteren, ook al kan ze zelf niks.

Ik help haar voorzichtig in haar rolstoel, bang dat ik haar per ongeluk pijn doe. 'Vind je het niet vervelend, pap?' Ik schud mijn hoofd. 'Nou ja, voor jou wel natuurlijk.' Haar gezicht betreft. 'Word je niet knettergek van me?' Weer schud ik mijn hoofd. 'Ik hou toch van je.' Ze glimlacht. 'Ik ook van jou.'

Er wordt op de deur geklopt. 'Daar zal je hem hebben.' Zeg ik, terwijl ik naar de deur loop om hem open te doen.

'Matt, kom erin.' De jongen glimlacht verlegen. 'Michelle is net wakker. Ik geloof dat ik veel te laat ben...' 'Het is zeven uur, meneer.' Ik kijk hem verschrikt aan. 'Zeven?' Hij knikt zacht. 'Dan moet ik er ook maar vandoor ook!'

Ik geef Michelle een aai over haar haar en een kus op haar voorhoofd. 'Tot vanavond, lieverd! Bedankt, Matt.' Ik trek haastig mijn jas aan en ren de deur uit. Een half uur te laat zijn is niet zomaar iets...

Soms is het heerlijk het laatste woord te hebben. Soms zou ik graag een dagje overslaan. Dan zit er weer een moordenaar die de doodstraf verdient. Mag ik hem dat mooi gaan vertellen. Het allerergste is als de familie van dat soort mensen in de zaal zit. Hun wereld stort in op zo'n moment. Laatst was er een jongen van vijftien die per ongeluk een klasgenoot heeft vermoord. Zijn hele familie barstte in huilen uit toen ik hem vertelde dat hij de volgende dag zou worden geëxecuteerd.

Ik draai me om en loop de zaal uit. Zodra ik buiten sta kom Allen naar me toe. 'Duke, waar zat je?' Hij drukt me een stapeltje papier in handen. 'Administratie.' Zegt hij kortaf. 'Rayven had de gevangenis aan de telefoon; er is een gevangene die je morgen wil zien. Oh ja, er zit er hier straks nog één, een vrouw, vraag me niet wat ze gedaan heeft.' Ik knik langzaam. 'Succes, ze is beslist geen lieverdje.' Ik zucht en hij loopt weg. Het leven van een rechter valt beslist niet mee...

'Wat had ze gedaan dan?' Vraagt Michelle nieuwsgierig. 'Ze heeft haar rivale vermoord.' Zucht ik. 'Had ze echt zo'n hekel aan haar dan?' Ik haal mijn schouders op. 'Blijkbaar wel.'

Matt schudt zijn hoofd. 'Wat sommige mensen al niet over hebben voor de liefde van hun leven...' Ik knik zacht. 'Wat gebeurt er nu met haar?' Vraagt Michelle. 'Je mag drie keer raden.'

Ze zucht zachtjes. 'Alweer één...'

Matt staat op. 'Als het geen probleem is ga ik weer naar huis, mijn moeder zal wel ongerust zijn.' Ik knik weer. 'Prima, bedankt. Doe haar de groeten.' Hij glimlacht. 'Doe ik. Doei Michelle, dag meneer. Tot morgen!' En Matt verdwijnt.

'Bijzonder dat hij dit allemaal zo vrijwillig doet...' Michelle knikt. 'Inderdaad. Hij is bijzonder. Maar de wereld zit vol bijzondere mensen. Als je je best maar doet ze te vinden en er ook één te zijn.' 'Is dat niet een beetje hypocriet?'

'Misschien wel. Maar niet als je het echt meent.'

Schreeuwend word ik wakker. Het zweet staat op mijn voorhoofd. Het duurt even voordat ik doorheb dat Michelle me niet echt probeerde te vermoorden door een mes naar me te gooien, maar dat het gewoon een droom was.

'Hey pap, alles oké?' Klinkt haar stem vanuit het andere bed. Ik zucht zacht. 'Ik had gewoon niet zo'n fijne droom, hm. Sorry dat ik je wakker heb gemaakt.'

'Dat heb je niet, ik ben nooit in slaap gevallen...'

Ik ga langzaam overeind zitten. 'Niet? Enig idee hoe laat het is?' Dan hoor ik haar zacht huilen. 'Michelle? Wat is er?'

Ik stap mijn bed uit en hurk naast haar bed neer. 'Het is gewoon... Jij werkt zo hard en... En dan moet je ook nog voor mijn zorgen. En we komen nauwelijks rond! Is-is het niet allemaal veel te veel voor je?' Ik strijk over haar lange, blonde haar. 'Lieverd toch... Lig je daarom wakker?' 'Ja.' Snuft ze zacht. 'Jij nooit dan?'

Om heel eerlijk te zijn wel, maar dat hoeft ze niet te weten.

'Nee, ik geloof in ons.' 'Pap? Je bent een hele slechte leugenaar.'

Ik zucht glimlachend. 'Beter van als je rechter bent, of niet?' Michelle lacht zacht. 'Met jou valt ook geen serieus gesprek te voeren.'

'Niet als je me net in mijn droom probeert te vermoorden.'

'Pas maar op, je brengt me nog op ideeën.'

Langzaam doet ze haar ogen weer dicht en valt ze in slaap. Ik aai over haar haar. 'Welterusten, prinses.'